

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ ΦΑΝ ΛΑΪΓΚΕΛ

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΩΝ ΛΥΚΟΣΚΥΛΩΝ!

[Μιά άλληθινή τραγωδία]

(Ἡ φροῦλάιν Ἐλσα φάν Λαΐγκελ, εἶνε μιὰ νεαρή κ' ὄμοιατή Ὀλλανδή, πρῶην ἑδασκόλισσα νηπιαγωγείου. Σήμερα διατηρεῖ ἀστυνομικὸ γραφεῖο ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν, στὸ Βερολίνο καὶ δραστηριότητά της καθὼς εἶνε, ἔχει διαλευκάνει πολλὰ ζοφερὰ μυστήρια ἐγκλημάτων ὡς τώρα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ, αὐθεντικώτατο καὶ μετὰ πρᾶγματιζὰ ὀνόματα τῶν θλιβερῶν ἡρώων του, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο):

ΠΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στίς ἀρχές τοῦ ἔτους 1923...

Β Κάποιο πρῶι, ἡ ἐφημερίδες ὀλόκληρης τῆς Γερμανίας ἐδημοσίευσαν μιὰ συνταρακτικὴ εἶδησι, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁποία «ὁ ἔγγονος τοῦ στρατηγοῦ κόμητος Οὐλριχ φὸν Φλάυγκελ, ὀνομαζόμενος Λουδβιχ-Μιχαήλ, καταβροχθίστηκε ζωντανὸς ἀπ' τὰ γιγαντώσωμα λυκόσκυλα τοῦ στρατηγοῦ παπποῦ του. Τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ δράμα συνέβη στὰ ἀπέραντα κτήματα τοῦ στρατηγοῦ, τὰ ὁποία θρискόντουσαν στὴν ἐπαρχία Πομερανίας, τῆς Βορείου Πρωσίας!»

Ὁ στρατηγὸς κόμης Οὐλριχ φὸν Φλάυγκελ, ἦταν ἕνα πρόσωπο σεβαστὸ καὶ δημοφιλέστατο σ' ὅλη τὴ Γερμανία. Ὁραῖος ἄνδρας, αὐστηρότατος μὰ δίκαιος στρατιωτικὸς, ρωμαλέος κ' ἄτρομος σάν λεοντάρη, ἐδειξε θαυμαστὴ διαγωγή κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ὡς στρατηγὸς-διοικητὴς μεραρχίας καὶ σώματος στρατοῦ.

Ὡστόσο, τὰ οικογενειακὰ ἀτυχήματα τὸν ἐχτύπησαν ἀμείλιχτα καὶ κατάκαρδα: Ὁ πρῶτος υἱὸς τοῦ Βίλχελμ, ὑπολοχάγος τοῦ πυροβολικοῦ, σκοτώθηκε στὸ Βερντέν κατὰ τὸ 1916. Ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα, πέθανε λίγους μῆνες ἀργότερα ἀπ' τὴ θλίψη τῆς γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ λατρευτοῦ παιδιοῦ τῆς. Καὶ γρήγορα τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο κ' ἡ νύφη τῆς — ἡ σύζυγος τοῦ Βίλχελμ, δηλαδή — πεθαίνοντας ἀπὸ τὴ θλίψη τῆς κ' ἐκείνη. Τέλος, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ ἀνθυπολοχάγος Φράντς, τραυματίστηκε κ' ἀκρωτηριάστηκε τόσο φριχτὰ στὴ μάχη τοῦ Μάρνη, ὥστε σώθηκε μὲν, ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἄδύνατο πειὰ στὸ μέλλον νὰ παντρευτῆ καὶ νὰ κἀν ὀικογένεια!

Ἔτσι, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἀπὸ τὴν πρῶην ἀνθηρὴ κ' εὐτυχισμένη ἐκείνη ὀικογένεια τῶν φὸν Φλάυγκελ, ζοῦσαν μονάχα ὁ γερο-στρατηγὸς, ὁ διπλᾶ ὀρφανὸς ἔγγονος τοῦ Λουδβιχ-Μιχαήλ — υἱὸς τοῦ Βίλχελμ — κ' ὁ ἀκρωτηριασμένος υἱὸς τοῦ Φράντς.

Τὰ τρία αὐτὰ θλιβερά ἀπομεινάρια τῆς ὀικογενείας φὸν Φλάυγκελ, ἀποσύρθηκαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου στὸ πελώριο ἀγρόκτημά τους τῆς Πομερανίας. Ἡ μόνη παρηγοριά στὰ γηρατεῖα τοῦ δυστυχικοῦ στρατηγοῦ, ἦταν ὁ ἔγγονος τοῦ Λουδβιχ-Μιχαήλ, ἕνα ροδαλὸ καὶ στιβαρὸ παιδάκι ἑπτὰ ἐτῶν, φιλόστοργο καὶ τρυφερὸ στὸν παπποῦ του, ἐπιμελέστατο, καὶ φρόνιμο.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀκρωτηριασμένον υἱὸ τοῦ Φράντς φὸν Φλάυγκελ, ἕναν γιγαντώσωμον καὶ διαρκῶς θλοσσυρὸ νέον, δὲν τὸν ἔβλεπε σχεδὸν καθόλου, οὔτε ὁ στρατηγὸς-πατέρας του, οὔτε ὁ μικρὸς κ' ὀρφανὸς ἀνηψιὸς του: Ἀποτραβηγμένος πάντα στὸ διαμέρισμα τοῦ παναρχαίου προγονικοῦ πύργου τῶν φὸν Φλάυγκελ, ὁ Φράντς περνοῦσε τὸν καιρὸ του διαβάζοντας, καπνίζοντας ἀκατάπαυστα σάν ἡφαίστειο καὶ πίνοντας κρασί μέχρις ἀναισθησίας.

Ὁ γερο-στρατηγὸς θλιβόταν κατάκαρδα, γιὰ τὰ κτηνώδη αὐτὰ καμώματα τοῦ δυστυχισμένου υἱοῦ του. Ἀποδίδοντας ὁμῶς τὴ διαγωγή του αὐτὴ στὰ τραύματά του καὶ στὸν ἀκρωτηριασμό

του, προσπάθησε νὰ τὸν σπρώξει σὲ ἄλλες ἀσχολίες, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακουφίσῃ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴ θλίψιν. Κ' ἔτσι ὁ Φράντς, χάρις στίς συμβουλές αὐτῆς τοῦ πατέρα του, ἀγόρασε πελώρια κυνηγετικὰ λυκόσκυλα καὶ προσέλαθε στὴν ἰδιαίτερα ὑπηρεσία του δυὸ κολλήγους τῶν τσιφλικιῶν τοῦ πύργου: Τὸν Κάσπερ καὶ τὸν Ροῦπρεχτ, φημισμένους κυνηγούς καὶ τοὺς δύο.

Ἀλλὰ τὰ χρόνια κυλοῦσαν, δίχως ὁ μισάνθρωπος καὶ πάντα θλοσσυρὸς καὶ σκοτεινὸς στὴν ψυχὴ Φράντς νὰ καλυτερεύσῃ. Ἰσα-ἴσα, γυρίζοντας ἀπὸ τίς σπάνιες κυνηγετικὲς ἐκδρομὲς του στὸν πατρικὸ πύργο του, κλεινόταν κατόπιν ἐπὶ ἑβδομάδες ὀλόκληρες στὰ διαμερίσματά του, ἀποφεύγοντας τὴ συντροφιά καὶ τοῦ πατέρα του, καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, καὶ μεθῶντας ἀκατάπαυστα...

Ἔτσι, ἔφτασαν ἡ ἀρχές τοῦ ἔτους 1923, καὶ συνέβη ἡ σπαρακτικὴ τραγωδία, τὴν ὁποία ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

Βρισκόταν στὸ Βερολίνο γιὰ ἐπείγουσες κ' ἔκτακτες ὑποθέσεις του, ὁ στρατηγὸς φὸν Φλάυγκελ, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τίς ἐφημερίδες τὸν φρικιαστικὸ θάνατον τοῦ λατρευτοῦ ἔγγονοῦ του. Τόσο δὲ τὸν συντάραξε ἡ ἀπαισία εἰδησις, ὥστε παρὰ λίγο νὰ χάσῃ τὰ λογικά του.

Ὁ στρατηγὸς γύρισε τότε ἀμέσως στὸν πύργον του. Κ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ διήμερον ἀγωνιώδες ταξίδι, οἱ ὑπῆρτες του καὶ οἱ χωρικοὶ τῶν κτημάτων του δυσκολεύτηκαν νὰ τὸν γνωρίσουν: Τὸ πρόσωπό του εἶχε φριχτὰ ἀδυνατίσει, βαθεῖες ρυτίδες τῶσκαβαν, ἐνῶ συγχρόνως τὰ μαλλιά του εἶχαν γίνῃ κατάσπρα, τὸ κορμί του εἶχε καμπουριάσει καὶ τὰ μάτια του εἶχαν φλογιστῆ ἀπ' τὰ ἀτελείωτα δάκρυά του!

Χάρις στὴν ἐπιμονὴν του καὶ στίς ἀγριεὲς ἀπειλές του ἀνοῖξαν τὸ μικρὸ φέρετρο, γιὰ νὰ δῆ γιὰ στερνὴ φορὰ τὸν λατρευτὸν ἔγγονον. Ἀλλὰ... εἶδε μονάχα λίγες σάρκες σπαραγμένες κ' αἱματωμένες καὶ λίγα κόκκαλα μικροῦ ἀνθρωπίνου σκελετοῦ, μισοφαγωμένα κ' αὐτὰ ἀπ' τὰ φοβερά δόντια τῶν λυκόσκυλων τοῦ γυιοῦ του.

Τὸ θέαμα τὸν κεραύνωσε μετὰ τὴν πένθιμη φρίκην του. Καὶ ὁ ἄτυχος γερο-στρατηγὸς μουγκρίζοντας σάν θηρίον πληγωμένο, ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλα κ' ἀπὸ τὴν θλίψιν του, κυλίστηκε ἀναίσθητος καὶ θαρῶς στὸ πάτωμα...

Πέρασε ἕνας μῆνας. Βουβὸς διὰρκῶς ὁ γερο-στρατηγὸς, ἀγριὸς καὶ πάντα κατσοφιασμένος, περνοῦσε τίς ἡμέρες του κλαίγοντας στὸ μεγάλο ὀικογενειακὸ μνημεῖον, στὸ ὁποῖον ὑπῆρχαν πλάϊ-πλάϊ τὰ φέρετρα τῶν τεσσάρων πιὸ ἀγαπημένων του ὑπάρξεων στὸν κόσμον: Τὰ φέρετρα τῆς γυναῖκας του, τοῦ παιδιοῦ τοῦ Βίλχελμ, τῆς νύφης του καὶ τοῦ μικροῦ ἔγγονοῦ τοῦ Λουδβιχ. Καὶ τέλος, κάποιον θράδον — σπρωγμένος, φαίνεται, ἀπὸ κάτι ξαφνικὲς ἰδέες κ' ὑποψίες — κλείστηκε στὸ γραφεῖον του. Ἐγραψε ὀλονυχτὶς διάφορες ἐπιστολές. Καὶ τὴν ἐπομένην, πρῶι-πρῶι πῆγε καὶ τίς ταχυδρομικὸς μονάχος του στὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, κατὰ τὸ ἡλιοβασιλευμα, παρουσιάστηκε στὸν πύργον μιὰ νεαρὴ θελκτικὴ κ' ἐνεργητικὴ δεσποινίς. Κ' ἔδωσε τὴν κάρταν τῆς στὸν θυρωρὸ λέγοντας:

— Ὄνομάζομαι Ἐλσα φάν Λαΐγκελ... Ἡ ἐξουχότης τοῦ ὀ στρατηγικοῦ κόμητος Οὐλριχ φὸν Φλάυγκελ, ἐπιθυμεῖ νὰ μετὰ προσλάβῃ ἡ γραμματεῖα του καὶ μοῦγραψε νὰ ἔρθω καὶ νὰ παρουσιασθῶ ἀμέσως!...

Ἀνακούφισιν ἀνείπωτη ζωγραφί-

Ὁ καμμένος ὁ μικρὸς οὐρλιαξε ἀπὸ τὴν τρομαρά του.

στηκε στο πρόσωπο του στρατηγού, ο οποίος μιλούσε τη στιγμή εκείνη με τον υιό του Φράντς, μόλις τούφερε την κάρτα ο θυρωρός. Δέχθηκε άμέσως τη νέα, και τη σύστησε στον Φράντς λέγοντάς του:

— 'Αγαπητέ μου, σκέφτηκα να γράψω πειά τα άπομνημονεύματά μου... Είχα τόσο καλές συστάσεις για τη φρουλάιν 'Ελσα, ώστε την προσέλαβα ως γραμματέα μου... Θα μείνει μαζί μας άρκετόν καιρό, στον πύργο μας!

— 'Η καλωσύνη σας, δεσποινίς, πού δεχτήκατε να συμμερισηθείτε την έδω θλιβερή ζωή μας! περιωρίστηκε να πη ό νεαρός και συγγνός εκείνος κολοσσός, κάνοντας μια ύπόκλιση στη φρουλάιν 'Ελσα.

Την έπομένη τó πρωί, ό στρατηγός φόν Φλάυγκελ κάλεσε τη φιλοξενουμένη του στο ιδιαίτερο γραφείο του, κλειδώθηκε προφυλαχτικά μαζί της σ' αυτό, και της είπε σοβαρά και πονεμένα:

— Φρουλάιν 'Ελσα, οί φίλοι μου φόν Ράϊτερ και φόν Χόαρν έχουν έκθειάσει πολλές φορές μπροστά μου τις ντετεκτιβικές ικανότητές σας... Σας κάλεσα λοιπόν νάρθητε έδω, για να με βοηθήσετε στο να διαφωτίσουμε τó φοβερό μυστήριο, τó όποιο σκεπάζει τόν τραγικό θάνατο του έγγονου μου... 'Επιθυμώ, πριν πεθάνω, να τιμωρήσω τούς άπαισίους έγκληματίας, άν τυχόν έχει διαπραχθή έγκλημα έδω!

Δυό δάκρυα χονδρά κυλούσαν, στά σκαμμένα μάγουλα του φτωχού στρατηγού...

— Συγχωρήστε με, πού κλαίω έτσι! έξακολούθησε με τη θλιμμένη φωνή του. "Αχ, δέν ξέρετε πόσο λάτρευα τó καυμένο τó έγγονάκι μου, τó τόσο εύγενικό, φιλόστοργο, και πρόσχαρο, πού ήταν ή μοναχή χαρά κ' έλπίδα μου στον κόσμο!... Τό άφησα για λίγες ήμέρες, σαν λουλουδι, σαν σωστή χαρά Θεού και γυρίζοντας βρήκα από αυτό σάρκες ξεσχισμένες και κόκκαλα μισοφαγωμένα... "Ω, Θεέ μου!... Κι' όμως τó αγαπούσαν, τó έλάτρευαν, ήσαν άφωσιωμένα στο μικρό μου έγγονάκι, τά πελώρια αυτά σκυλιά!

Συγκινημένη άβελά της ή φρουλάιν 'Ελσα, ρώτησε:

— Μπορείτε, έξοχώτατε, να μου πητε με λίγα λόγια, τί συνέβη;

— 'Ιδού, φρουλάιν... Κατά τα τελευταία αυτά χρόνια, αγόρασα από τó Ούλμ όχτώ γιγαντώσωμα κυνηγετικά σκυλιά, πρώτα για να προστατεύσω τόν πύργο μου από τις επιθέσεις των πολυπληθών λύκων του δάσου κ' ύστερα για να κυνηγή κι' ό γυιός μου Φράντς, για να παρηγοριέται και να ξεχνάη τó δυστύχημά του... Είπε κυριολεκτικώς τρομερά κι' άγρια αυτά τά σκυλιά... Μονάχα έγώ, ό Φράντς, οί ύπηρέται μας Κάσπερ και Ρούπρεχτ, κι' ό μικρός μου έγγονος μπορούσαμε και τά πλησιάζαμε... 'Ιδίως τόν έγγονό μου τόν λάτρευαν αυτά τά σκυλιά, λές και τόν νόμιζαν για άγγελοϋδι του καλού Θεού!.. Δέν σας φαίνεται λοιπόν ύποπτο, πώς αυτά τά ίδια σκυλιά τόν κομμάτισαν και τόν έφαγαν ζωντανό; Και πώς βρέθηκαν τά οίκτρα άπομεινάκια του φτωχού κορμιού του, μέσα στη συρματοπλεχτη φωληά των φοβερών σκύλων, τη στιγμή πού ποτέ — σύμφωνα με ρητή άπαγόρευσί μου — δέν πατούσε εκεί τó πόδι του, ό μικρούλης μου;...

— Ποιός ανακάλυψε πρώτος, τó τραγικό αυτό δράμα;

— 'Ο Κάσπερ καθώς έμαθα, όταν ήρθα, φρουλάιν 'Ελσα! άπάντησε ό γερο-στρατηγός, με λυγμούς. "Ακουσε, λέει, τά μανιασμένα γαυγίσματα των σκύλων πρώτα, και τις άνατριχιαστικές και τρομαγμένες κραυγές του έγγονου μου κατόπιν... "Εβαλε κι' αυτός τις φωνές, τότε κι' άμέσως έτρεξαν εκεί, ό γυιός μου Φράντς με τó πιστόλι του κι'

ό Ρούπρεχτ με τó όπλο του... Μά ήταν άργά, πειά. Χρειάστηκε πρώτα να σκοτώσουν με πυροβολισμούς τά άποθηριωμένα σκυλιά, για να άποσπάσουν κατόπιν άπ' τά αίματωμένα ρύγχη τούς τις κουρελλιασμένες σάρκες του άμοιρου έγγόνου μου!... "Ω, Θεέ μου... Θεέ μου!

'Η δεσποινίς φόν Λαϊγκελς, βουθή από φρίκη, ξαναρώτησε:!

— "Εχετε φυλάξει τά ένδύματα, τά όποια φορούσε ό έγγονός σας τη στιγμή του δυστυχήματος;... Και μπορώ να τά δω;

— Μάλιστα, φρουλάιν... Τά φύλαξα σαν ιερó κειμήλιο... Τά έξήτασαν επίσης κ' ή δικαστικές άρχές του τόπου, ή όποιες γνωμοδότησαν ότι έπρόκειτο περι θλιβερού δυστυχήματος!

Μπήκαν σ' ένα πλαινό με τó γραφείο σαλόني, όπου ύπήρχε σ' ένα ντουλάπι μια μεγάλη κασσετίνα από έβεννο. 'Ο στρατηγός άνοιξε τήν κασσετίνα, κι' άπλωσε άπάνω στο τραπέζι μερικά πένθιμα κουρέλλια, καταλερωμένα από ξηρές πειά κηλίδες αίματος και λάσπης.

'Η θελκτική ντέτεκτιβ έσκυψε με ψυχραιμία κ' έξήτασε ένα-ένα τά λείψανα αυτά της ένδυμασίας του παιδιού. Τέλος, ξεχώρισε τó μικρό ύποκάμισο και κύτταξε ιδιαίτέρως τó δεξιό μανίκι. 'Εκεί στις κουμπότρες του μανικετιού του, ύπήρχαν άκόμη περασμένα τά δυό κουμπιά, συγκρατούμενα από μια μικρή και λεπτή άλυσιδίτσα.

— Πού είναι τó άριστερό μανίκι, αυτού του ύποκαμίσου; ρώτησε κατόπιν ή νέα. Είπε ξεσχισμένο και λείπει από τη θέσι του!

— Πώς;... τó άριστερό μανίκι; έκανε ό στρατηγός σκιρτώντας από έκπληξι. Χμ... ναί, λείπει πραγματικά!... Δέν τó βρήκαν άρά γε αυτό, εκεί στον τόπο του φριχτού συμποσίου των σκύλων;

— Και τί έγιναν τά πτώματα των σκύλων; ρώτησε πάλι άμέσως ή "Ελσα, χωρίς ν' άπαντήσει στην άπορία του γορο-κόμητος.

— Τά έθαψαν σε μια γωνία κάτω κεί στο βάθος του κήπου του πύργου μου! άπάντησε ό κόμης.

— "Ω, πρέπει να τά ξεθάψουμε άμέσως! έκανε με ζωηρότητα, ή νέα. Και πρέπει να τά εξετάση λεπτομερώς και με άπόλυτη μυστικότητα, ένας έμπειρος ιατροδικαστής!... Γιατί θά ήθελα να μάθω, πώς...

Σταμάτησε άπότομα να μιλάη γιατί έμπαινε τη στιγμή εκείνη από μια άλλη πόρτα του σαλονιού ό γιγαντώσωμος Φράντς, ό όποιος, χωρίς να μιλάη, στεκόταν τώρα και κύτταζε έκθαμβος τά καταματωμένα εκείνα κουρέλλια του τραπέζιου...

— Μά τί κάνεις αυτού, πατέρα; είπε τέλος, με φωνή παράξενη και θραχνή. Δέν θαρέθηκες άκόμη να περιεργάζεσαι διαρκώς, αυτά τά φριχτά ένθύμια; Θάκανεσ καλά, να τά κάψης, επί τέλους...

— Τί θέλεις να κάνω, παιδί μου; άπάντησε με πόνο, ό κόμης. Είπε τά λείψανα του λατρευτού και μικρού εκείνου μάρτυρος και δέν κρατάει ή καρδιά μου να τά χωριστώ!... 'Αλήθεια, πές μου, Φράντς, μια πού έσύ ήσουν πού συμάζεψες τó σπαραγμένο κορμάκι του Λουδβιχ μας, τί έγινε τó άριστερό μανίκι του ύποκαμίσου του;... "Ετυχε να τó δής;... "Η μήπως τó κατάπιαν κι' αυτό οί σκύλοι, μαζί με κανένα κομμάτι του χεριού;

'Ο κολοσσός, δείχνοντας έκπληξι στην άρχή, άγρίεψε κατόπιν κι' ούρλιασε:

— Μά τί είν' αυτά, πού λέτε;... Είχα τó μυαλό μου έγώ, κατά τη φρικιαστική εκείνη στιγμή, να κυττάω για δεξιά και για άριστερά μανίκια;... 'Ασφαλώς, δέν είσαι στά λογικά σου, πατέρα!

'Ανασήκωσε κατόπιν τούς ώμους του, έρριξε ένα λοξό κ' έχθρικό βλέμμα, στην "Ελσα και βγήκε από τó σαλόني, κλείνοντας βίαια και θροντερά τήν πόρτα.

Τόν σημάδεψε καταμουτρα μ' ένα πιστόλι...

— Χμ... Ασφαλώς δεν είμαι βέβαια στα λογικά μου, με αυτά τὰ ανατριχιαστικά κι' άπίστευτα πού υποφιάζομαι! μουρμούρισε ο στρατηγός, σκυφτός. Λοιπόν, φρουλάιν "Ελσα, τί θέλατε να πητε πρό ολίγου, σχετικά με αυτό το μανίκι πού λείπει;... Άνακαλύψατε τυχόν τίποτα τὸ ὑπολτο;

— Θέλω να πῶ τὸ ἐξῆς, ἐξοχώτατε! ψιθύρισε σοβαρά ἡ νέα. "Ότι τὸ πουκάμισο, ἐδῶ στὸν ἀριστερό του ὦμο δείχνει κάτι τὸ παράξενο στὸ σχίσιμό του... Δείχνει, ὅτι τὸ ἀριστερὸ μανίκι πού λείπει, δὲν ἀποσπάστηκε ἀπ' τὴ νέσι του ἀπὸ δόντια σκύλου, ἀλλά... σάν να τρυθῆχτηκε ἀπότομα ἀπὸ στιβαρό, ἀνθρώπινο χέρι!... "Ετσι τοῦλάχιστον φανερώνουν ἡ σχισμένες ραφές τοῦ ἀριστεροῦ ὦμου!... Μά, ἄς τηλεγραφήσουμε πρῶτα στὸν δόκτορα Σαίρερ, κ' ὕστερα βλέπουμε!

* * *

Δυὸ ἡμέρες ἀργότερα, ἔφτασε κατεπειγόντως ἀπ' τὸ Βερολίνο ὁ δόκτωρ Σαίρερ, διαπρεπῆς καθηγητῆς τῆς ἰατροδικαστικῆς στὸ Πανεπιστήμιο. Τὸν συνῶδευαν καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς βοηθοῦς του. Ἡ ἐκταφῆ τῶν πτωμάτων τῶν σκυλιῶν — καλὰ διατηρημένων ἀκόμη, ἐξ αἰτίας τῆς ξηρότητος τοῦ χώματος — ἔγινε ἀμέσως. Καὶ μετὰ τὴν λεπτομερῆ αὐτοψία τῶν σπλάχνων καὶ τῶν πτωμάτων, ὁ σοφὸς δόκτωρ ἀνακοίνωσε ἰδιαιτέρως τὰ ἀποτελέσματα στὸν στρατηγὸ καὶ στὴν "Ελσα, ὡς ἐξῆς:

— Ἀπὸ ὅλα, ὅσα εἶδα, μοῦ ἔκανε πραγματικὴ κατάπληξι τὸ ὅτι καὶ τὰ ὀχτῶ σκυλιὰ ἦσαν τελείως θ ε ο ν ἡ σ τ ι κ α, κατὰ τὴ στιγμὴ πού σπάραξαν κ' ἔφαγαν τὸ ἄτυχο παιδάκι!... Ναὶ στὰ στομάχια τοὺς βρῆκα μόνον τὶς σάρκες καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ θύματος, τὰ ὁποῖα δὲν πρόλαβαν νὰ χωνευτοῦν, γιὰ τὰ σκυλιὰ σκοτώθηκαν ἀμέσως ἐπὶ τόπου... Στὰ ἔντερα τοὺς μέσα ὁμως δὲν βρῆκα οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἶχνος τροφῆς!... Γιὰ νὰ παρατηρηθῆ δὲ τὸ φαινόμενο αὐτό, θὰ ἔπρεπε ἐπὶ τ ρ ε ῖ ς ἡ μέ ρ ε ς τοῦλάχιστον νὰ εἶχαν μείνει τελείως νηστικοὶ οἱ σκύλοι! Συμπεραίνω λοιπόν, ἐξοχώτατε, ὅτι οἱ σκύλοι ἦσαν θηριωδῶς πεινασμένοι, ὅταν ρίχτηκαν καὶ καταβρόχθισαν τὸ ἐγγονάκι σας!

Ὁ στρατηγὸς ἄκουγε κεραυνωμένος κι' ἀνίκανος νὰ μιλήσει.

— Πεινασμένοι οἱ σκύλοι μου, εἶπατε; τραύλισε, ἐπὶ τέλους. Καὶ μάλιστα, νηστικοὶ, θεονηστικοὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες;... Γι' αὐτὸ λοιπόν δὲν σεβάστηκαν τὸ καυμένο μου τὸ ἀγγελουδι;... Γι' αὐτὸ τὸ κατασπάραξαν, παρ' ὅλο πού τὸ λάτρευαν;... "Ω, Θεέ μου!... Γιατί με τυραννεῖς με τέτοιες φρίκες, τώρα στὰ πολυβασανισμένα γηρατιά μου;... Κι' ὁμως αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος Κάσπερ, ὁ τροφοδότης, ὁ ταχτικά διωρισμένος τροφοδότης τῶν σκυλιῶν μου, κάτι θὰ ξέρη γιὰ τὸ πρωτάκουστο αὐτὸ γεγονός!... Θὰ τὸν θανατώσω με τὸ μαστίγιό μου, μὰ θὰ μιλήσῃ... ὁ ἀχρεῖος...

Ξεκίνησε τρεχάτος κιάλας πρὸς τὴν πόρτα ὁ στρατηγός, ἔξαλλος, ἀφρισμένος κι' οὐρλιάζοντας:

— Κάσπερ!... Γρήγορα, νὰ μοῦ φωνάξουν ἐδῶ τὸν Κάσπερ!... "Όχι ἀκόμα, ἐξοχώτατε! διέκοψε ἡ "Ελσα, ἐμποδίζοντας τὸν στρατηγὸ νὰ προχωρήσῃ. Ὑπομονή, παρακαλῶ!

Γυρίζοντας ὕστερα στὸν Σαίρερ, ρώτησε:

— Μήπως τυχόν βρῆκατε, κύριε καθηγητά, κανένα μανίκι ὑποκαμίσου μέσα στὰ στομάχια τῶν σκύλων, μαζὺ με τὰ ἄλλα κουρέλια τῶν φαγωμένων μαζὺ με τὶς σάρκες ἐνδυμάτων;

— "Όχι, δεσποινίς! ἀπάντησε με βεβαιότητα, ὁ δόκτωρ. "Εχω καταγράψει τὰ κουρέλια πού βρῆκα... Ἀνήκουν στὸ πανταλόνι, στὶς κάλτσες καὶ στὸ σακκάκι τοῦ θύματος... Ἐπίσης βρῆκα καὶ δυὸ-τρια κομμάτια τοῦ μεταξωτοῦ ὑποκαμίσου... Ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοὺς δείχνει, ὅτι δὲν ἀνήκουν στὸ μανίκι... Βρῆκα ἐπίσης κι' ὅλη τὴ δερμάτινη ζώνη τοῦ θύματος, χωρὶς... χωρὶς ὁμως νὰ βρῶ καὶ τὸν «χαλκᾶ», δηλαδή τὸν κρῖκο με τὸν ὁποῖο δένει καὶ σφίγγεται ἡ ζώνη!... Δὲν σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό;

— Τρομερὰ παράξενο, μάλιστα! Ἐφώνισε ἡ "Ελσα, ἀναπηδώντας. Μοιάζει κι' αὐτό, σάν τὴν ἱστορία τοῦ ἀποσπασμένου ἀπὸ χέρι ἀνθρώπινο μανικιοῦ... Λοιπόν, ἡ ζώνη ἀσφαλῶς ἀποσπάστηκε βιαίως, ὥστε νὰ πέση χάμω ὁ κρῖκος της... Ποτισμένο ἀπ' τὸ αἶμα τὸ δέρμα τῆς ζώνης, καταβροχθίστηκε κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ πειναλέα σκυλιὰ δίχως τὸν κρῖκο βέβαια!... Τί ἔγινε λοιπόν ὁ κρῖκος;... Βρῆκατε κανέναν κρῖκο, ἐξοχώτατε, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα λείψανα ἐκεῖ!

— "Όχι, δεσποινίς! εἶπε χλωμιάζοντας, ὁ στρατηγός. Μὰ ἄς ρίξουμε ἀκόμα μιὰ ματιὰ στὴν κασσετίνα!

Τὴν ἀνοίξαν, ἐξήτασαν ξανά τὰ λείψανα. Τὰ τρία κομμάτια τοῦ μεταξωτοῦ ὑποκαμίσου, πού θρέβηκαν στὰ στομάχια τῶν σκυλιῶν, ἐφάρμοζαν στὶς σχισμένες θέσεις τοῦ ὑπολοιποῦ ὑποκαμίσου, τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὴν κασσετίνα. "Αρα, δὲν ἀνήκαν στὸ ἀριστερὸ μανίκι, τὸ ὁποῖο φαινόταν πειὰ καθαρὰ ὅτι κόπηκε ὀλόκληρο, πρὶν τὸ παιδάκι φαγωθῆ ἀπ' τοὺς σκύλους: "Αρα, τὸ παιδάκι, φαίνεται, ὅτι ἀντιστάθηκε βίαια ἐναντίον κάποιου, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τὸ ρίξῃ στοὺς σκύλους!...

— Πρέπει νὰ ψαχθῆ καλὰ τὸ μέρος τοῦ τραγικοῦ δράματος! ψιθύρισε με νευρικὴ ταραχῆ, ἡ "Ελσα. "Αν δὲν βρεθοῦν ἐκεῖ τὸ μανίκι κι' ὁ χαλκᾶς, θὰ πῆ ὅτι κάποιος τὰ βρῆκε κατόπιν καὶ τὰ ἐξαφάνισε ἐπίτηδες!... Ἰατὶ νὰ μὴ σᾶς τὰ δώσῃ κι' αὐτὰ, ἐξοχώτατε μαζὺ με τὰ ἄλλα θλιβερὰ ἀπομεινάρια;... Θὰ πῆ, λοιπόν, ὅτι ἦσαν ὑποπτα κ' ἐνοχοποιητικὰ πειστήρια!

Ἐπὶ ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα, τρεῖς ἐργάτες ἀνασκόλευαν διαρκῶς με τὰ σκαλιστήρια τοὺς τὸν τόπο τοῦ δράματος, μήπως τυχόν εὑρίσκαν τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα πού ἔλειπαν. Τὶς ἀκαρπες ἐρευνῆς τῶν τὶς καθωδηγοῦσε ἡ ἴδια ἡ φρουλάιν "Ελσα, ἐνῶ ὁ γηραλέος στρατηγὸς ἔκλαιγε σιωπηλὸς παράμερα.

Κι' ἀπὸ ἓνα παραθυρο τοῦ πύργου, παρακολουθοῦσε μ' ἐξαιρετικὴ προσοχῆ αὐτὲς τὶς ἐργασίες ὁ Φράντς, στρίβοντας νευρικὰ τὸ μουστάκι του καὶ μουσικὰ ταραγμένος!

Τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι, ὁ Φράντς δὲν κρατήθηκε νὰ μὴν πῆ, ἀδιάφορα δῆθεν:

— Ἦμουν βέβαιος ἐγώ, ὅτι αὐτὰ τὰ ἀνόητα ψαζίματα θὰ τελείωναν ἄκαρπα, ὅπως καὶ τελείωσαν!... Τὸ νὰ ζητᾶ κανένας ἓναν κρῖκο, μέσα στοὺς ἄμμους ἐκείνους, εἶνε σάν νὰ ζητᾶ μιὰ βελόνα σὲ ἀχυρῶνα!

— Γιατί τὰ λέτε αὐτὰ, ἀνόητε κύριε ὑποκόμη; ἔκανε ἡ "Ελσα, μὴ μπορώντας νὰ συγκρατηθῆ πειὰ. Ξέρετε, ὅτι ἂν συνδυάσουμε τὴν ἀπουσία αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων, μαζὺ με τὸ γεγονός ὅτι τὰ σκυλιὰ εἶχαν τρεῖς μέρες νηστικά, τότε θγάξουμε συμπεράσματα σοβαρὰ καὶ πολὺ ἐνοχοποιητικά;

— Πῶς; ξεφώνισε χλωμιάζοντας, ὁ Φράντς. Εἶχαν τρεῖς ἡμέρες νὰ φᾶνε, τὰ σκυλιὰ;... Αὐτὸ εἶνε ψέμα ἠλίθιο!... Μπορῶ ἐγώ ὁ ἴδιος νὰ βεβαιώσω ὅτι ὁ Κάσπερ κι' ὁ Ροῦπρεχτ τὰ τάιζαν τακτικώτατα.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ μαγείρισα ἡ "Ἰντα μοῦ εἶπε, ὅτι μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ δυστύχημα τὰ σκυλιὰ οὐρλιάζαν ἀπαίσια ἀπὸ τὴν πείνα! εἶπε τώρα με τὴ σειρά του κι' ὁ στρατηγός. Πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο, Φράντς;

Ὁ κολοσσὸς κόμπιασε.

— Νὰ σοῦ πῶ, πατέρα! ψιθύρισε κατόπιν. Ἦταν ὀλόγιομο τὸ φεγγάρι τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες,

καὶ τὰ σκυλιὰ, κάτι τέτοιες ἡμέρες, συνηθίζουν νὰ οὐρλιάζουν ἔτσι!... Ἀλλωστε, ὅπως εἶπα πρὶν, μπορῶ νὰ πάρω ὄρκο, ὅτι ὁ Κάσπερ τάιζε τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα τὰ σκυλιὰ, με ἀφθονή τροφή καὶ με νερό!...

— Μὰ ὁ δόκτωρ Σαίρερ βεβαιώνει ἐπίσης, ὅτι εἶχαν τοῦλάχιστον τρεῖς ἡμέρες, ἂν ὄχι τέσσερες, νὰ φᾶνε! διέκοψε τραχειὰ κι' ἀνυπόμονα ὁ στρατηγός.

— Ὁ δόκτωρ Σαίρερ εἶνε ἓνας ἠλίθιος! μούγκρισε τότε με τὴν ἴδια τραχύτητα κι' ὁ Φράντς. Καλύτερα νὰ πιστέψετε ἐμένα πού εἶδα με τὰ μάτια μου, παρὰ αὐτὸν τὸν ξεμωριασμένον ἀσπρομάλλη!...

Καὶ χτυπώντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι ὁ Φράντς, σηκώθηκε με περιφρονητικὸν μορφασμὸ καὶ θγῆκε βίαια ἔξω.

Ἡ "Ελσα κι' ὁ στρατηγὸς φὸν Φλάυγκελ ἄλλαξαν τότε μερικὲς ματιὲς ἀλλόκοτης ἐκφράσεως. Τὰ μάτια τῆς νέας μάλιστα, ἔλαμπαν με τόση παραξενιά, ὥστε ἀνατριχιασμένος ὁ φτωχὸς γερο-κόμης ψιθύρισε με ἀπόγνωσι πονεμένη:

— "Ω, λέει ψέματα ὁ Φράντς!... "Ετσι δὲν εἶνε, δεσποινίς;... "Ω, Θεέ μου!... Τί ξέρει λοιπόν ὁ γυιὸς μου ἀπ' τὴ φρικιστικὴ αὐτὴ ὑπόθεσι;... Μήπως... μήπως;

"Εγινε χλωμὸς σάν πτῶμα. Ἰδρωμένος, τρέμοντας σύγκορμος, κύτταξε τὴν αἰνιγματικὴ συνομιλήτριά του, καὶ πρόσθεσε τραυλίζοντας:

—...Μήπως... ὁ ἴδιος ὁ γυιὸς μου ὁ Φράντς... ἔρριξε βίαια τὸ λατρευτὸ μου ἐγγονάκι στοὺς ἐπίτηδες νηστικούς σκύλους;

Ὁ κύριος ὑποκόμης μ' ἔδωξε, τραβῶντας τὰ γένεια μου καὶ φοβερίζοντας νὰ με σκοτώσῃ...

— Χωρίς αποδείξεις... χειροπιαστές αποδείξεις, δέν μπορώ να πω τίποτα έγω! περιωρίστηκε ν' απάντηση απλά ή νέα...
* * *

Τρεις ημέρες αργότερα, λίγο μετά τὸ ἡλιοβασιλευμα, ἡ φρουλάιν "Ελσα φάν Λαϊγκελς γύριζε στὸν πύργο ἀπ' τὸν ἀπογευματινὸ περίπατό της. Μόλις ὅμως μπήκε στὴν δεικτοστοιχία, ἕνας κοντινὸς πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ μιὰ σφαῖρα σφύριξε ἀπαίσια στ' αὐτιά της!

Παρευθὺς, δευτέρως πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως, ἡ "Ελσα συγκλονίστηκε, λύγισε στα γόνατά της, σωριάστηκε μπρούμυτα στὸ χῶμα, σπάρραξε μιὰ-δυὸ φορές, κ' ἔμεινε ἀκίνητη κατόπιν. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ἀκούστηκε τὸ «κλικ-κλικ» ἑνὸς ὄπλου, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀδειάζουν τοὺς κενοὺς κάλυκες φυσιγγιδῶν. Μιὰ σιλουέττα ὀγκώδους ἀνθρώπου βγήκε ἀπ' τοὺς κοντινοὺς θάμνους. Κ' ἕνας ψηλὸς ἀνδρας, τέλος, πλησίασε σιγαλά πρὸς τὴν ξαπλωμένη "Ελσα, κρατῶντας κατεβασμένο πειὰ τὸ ὄπλο του καὶ μουγκρίζοντας μὲ λύσσα:

— "Ας πάη στὸν γερο-διάβολο ἡ ψυχὴ σου, ἀχρεία!

Καθὼς ὅμως ἔσκυβε ἀπάνω της γιὰ νὰ θεβαιωθῆ γιὰ τὸν θάνατό της, ἡ φρουλάιν "Ελσα τινάχτηκε μὲ ἀστραπιαία σβελτάδα ὀρθή, τοῦρριξε χάμω μ' ἕνα βίαιο χτύπημα τὸ ὄπλο του, καὶ τὸν σημάδεψε κατάμουτρα μ' ἕνα φοβερὸ πιστόλι μπράουνινγκ, λέγοντάς του:

— Νόμισες πὼς μὲ σκοτώσες, ἀχρείε ; Ψηλά τὰ χέρια σου, γιατί σου καίω τὰ μυαλά!... Μπρος, τώρα... Κάνε μεταβολή, περπάτα μπρούστα καὶ πᾶμε γιὰ τὸν πύργο...

— "Ελεος!... Θὰ μὲ σκοτώσῃ, ὁ στρατηγός! ψιθύρισε ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, ἀνὰδρα κ' ἀπελπισμένα.

— "Αφσε τίς κλάψεις, Ρουπρεχτ, καὶ κάνε ὅπως σου λέω! ξανάπε ἀπειλητικὰ ἡ νέα. "Αλλωστε, δέν ἔχεις νὰ φοβᾶσαι καὶ πολλὰ πράγματα ἐοῦ, γιατί ὁ κυριώτερος ἐνοχος εἶνε ἄλλος!

Ὁ Ρουπρεχτ, γιατί αὐτὸς ἦταν, στέναξε κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του μ' ἐγκαρτέρησι. Κατόπιν βιάδισε ὑπάκουα πρὸς τὸν πύργο, ἐνῶ ἡ "Ελσα, συμμαζεύοντας τὸ ὄπλο του, ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ πιστόλι της προτεταμένο πάντα.

Φαντάσθητε τὴν κατάπληξι τοῦ στρατηγοῦ, ὅταν εἶδε τὸ ζευγάρι αὐτό, νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο του μὲ τὸσον ἀλλόκοτον τρόπο.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συνέβη, ἐξοχώτατε! εἶπε μὲ πρόσχαρο ὕφος ἡ θελκτικὴ νέα, βγάζοντας τὸ καπέλλο της, ἀλλὰ μὴν παύοντας οὔτε στιγμή νὰ σημαδεύῃ τὸν μουδιασμένο γίγαντα.

Καὶ μὲ λίγα λόγια, διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῶν δύο πυροβολισμῶν, καθὼς καὶ τὸ πὼς ξεγέλασε τὸν Ρουπρεχτ νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Τελειώνοντας κατόπιν, πρόσθεσε:

— Τώρα, ἐξοχώτατε, ρωτήστε τὸν ἴδιο νὰ σᾶς πῆ μὲ τί δολοφονικὸ κ' ἀπαίσιον τρόπο καταβρόχθισαν οἱ σκύλοι τὸ ἄτυχο ἐγγονάκι σας!

"Εξαλλος ἀπὸ λύσσα κ' ἀπὸ πόνου ὁ στρατηγός, χτύπησε πολλές φορές κατάμουτρα τὸν συντριμμένο ὑπηρετὴ του, μὲ τὸ μαστίγιό του.

— Μπρός!... Πέστα ὅλα, παληόσκυλο! οὐρλιαζε διαρκῶς. Πές μου τὴν ἀλήθεια ὅλη, ἂν δέν θέλῃς νὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους ἀμείλιχτα, ὅπως σᾶς ἀξίζει!... "Εμπρός, μίλα!

— "Εξοχώτατε, λυπηθῆτε με! τραύλισε ἐπὶ τέλους, ὁ ἄθλιος ὑπηρετῆς. "Ελεος!... "Ἰδοὺ ἡ καθαρὴ ἀλήθεια, καὶ μάρτυς μου ὁ Θεός... "Όταν ἡ ἐξοχότης σας ἔλειπε στὸ Βερολῖνο, ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος ὑποκόμης γιὸς σας μᾶς διέταξε ν' ἀφήσουμε ἐπὶ τέσσερες ἡμέρες τὰ σκυλιὰ θεονήστικα... "Ελεγε δηλαδὴ ὁ κύριος ὑποκόμης, ὅτι ἦσαν παραπολὺ παχειὰ κ' ἔπρεπε ν' ἀδυνατίσουν λίγο!

...Στὴν ἀρχή, τόσο ἐγὼ ὅσο κ' ὁ Κάσπερ ἀντισταθήκαμε... Εἶπαμε, ὅτι θὰ ψοφοῦσαν ἔτσι οἱ σκύλοι. Ὁ κύριος ὑποκόμης ὅμως, μᾶς χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιό του κ' ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τὴν διαταγὴ του!

...Τὴν τετάρτη ἡμέρα τῆς νηστείας τῶν σκύλων, ἦρθε στὴ φωληὰ τους ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος Φράντς, μὲ τὴν εὐγενεία του τὸν κύριο Λουδβιχ... Κατάλαβα ὅτι κάτι κακὸ θὰ γινόταν στὸν κύριο Λουδβιχ... Καὶ στεκόμουν παρών... "Αλλὰ ὁ κύριος Φράντς μ' ἔβρισε, μού τράβηξε ἄγρια τὰ γένεια καὶ μ' ἔδιωξε φοβερίζοντας νὰ μὲ σκοτώσῃ μὲ τὸ στιλέττο του... "Υστερα, ἄρπαξε τὸν κύριο Λουδβιχ καὶ θέλησε νὰ τὸν πετάξῃ μέσα στὰ σκυλιὰ!

...Τρομαγμένος ὁ μικρὸς, ξεφώνιζε... "Εκανε νὰ φύγῃ καὶ πάλευε. "Ετσι, σχίστηκε τὸ μανίκι του, κ' ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ κυρίου Φράντς... "Επίσης, ἔσπασε κ' ὁ χαλκᾶς τῆς ζώνης του... Ὁ κύριος Φράντς τὰ συμμαζέψε καὶ τάβαλε στὴν τσέπη του.. Χτύπησε ὕστερα τὸν μικρὸ Λουδβιχ καὶ τοῦ ἀνοιξε τὴ μύτη, ὥστε νὰ τρέχουν αἷματα... "Εμεῖς, κρυμμένοι σὲ κάτι κοντινὰ δέντρα, βλέπαμε σὰν μουδιασμένοι ἀπὸ τρόμο!

Λαχανιασμένος, ἀνατριχιασμένος φριχτὰ ὁ ἄτυχος παππούς

ἄκουγε βουθὸς τὸ κολιχσμένο μαρτύριο τοῦ ἐγγονοῦ του. Ἡ φρουλάιν "Ελσα, ἀνατριχίαζε ἐπίσης ἄθελά της. Κι' ὁ Ρουπρεχτ ἐξακολούθησε, σκουπίζοντας τὸν παγωμένο ἰδρῶτα του:

— Τέλος, μανιασμένος ἡ εὐγενεία του ὁ κύριος ὑποκόμης, ἄρπαξε τὸν μικρὸ καὶ τὸν πέταξε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ συρματοπλέγμα μέσα στὴ φωληὰ τῶν πεινασμένων σκύλων... Ὁ μικρὸς οὐρλιαξε ἀπὸ τὴν τρομάρρα του καὶ φώναζε μὲ χαϊδευτικὰ ὀνόματα τὰ σκυλιὰ νὰ μὴν τὸν πειράξουν... "Εκεῖνα, θηρία ἀνήμερα καὶ πεινασμένα, μούγκριζαν λυπητερά, χωρὶς νὰ πειράξουν τὸ παιδάκι.

...Μανιασμένος ὁ κύριος ὑποκόμης, ἄρχισε τότε νὰ τοὺς πετάξῃ πέτρες καὶ νὰ τὰ ἀποθηριῶνῃ περισσότερο... "Επίσης τὸ αἷμα ποῦτρεχε ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ μικροῦ, κέντριζε ὀδυνηρὰ τὴν ἄγρια πείνα τῶν θεονήστικων σκύλων... Δέν μπόρεσαν κ' αὐτὰ ν' ἀνθέξουν περισσότερο... Κ' ἔπεσαν σὰν λυσοσασμένα καὶ τυφλωμένα ἀπάνω στὸ καυμένο τὸ παιδάκι. Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ὅλα εἶχαν τελειώσει πειὰ!

Κατάχλωμη τώρα ἀπὸ τὴ φρίκη της ἡ "Ελσα, ἄκουγε δίχως ν' ἀνασαινῇ. Ἀκίνητος καὶ κατάχλωμος ἐπίσης ὁ στρατηγός, βουθὸς, στυγνός, ἐμοιαζε μὲ μπρούντζινο ἄγαλμα.

— Δέν ἐπιθυμῶ ν' ἀνακατευθῆ ἡ δικαιοσύνη στὴ θλιθερὴ αὐτὴ οικογενειακὴ τραγωδία μου! εἶπε στὰ τελευταῖα. "Εοὺ κ' ὁ Κάσπερ νὰ γκρεμισθῆτε ἀμέσως ἀπὸ μπροστά μου καὶ νὰ μὴ σᾶς ξαναδῶ ποτέ... Ὁ Θεὸς ἄς σᾶς τιμωρήσῃ, γιατί εἴχατε τὴν ἀνανδρία νὰ ἐπιτρέψετε ἕνα τέτοιο ἀνατριχιαστικὸ ἀνοσιούργημα... Καὶ φεύγοντας, πὲς νὰ παρουσιαστῆ ἀμέσως ἐδῶ ὁ γιὸς μου!

Γύρισε ὕστερα στὴν "Ελσα καὶ τῆς εἶπε μὲ βουρκωμένα μάτια:

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πολὺτιμη συνδρομὴ σας, φρουλάιν... Ὑποψιάστηκα τότε καὶ σᾶς κάλεσα ἐδῶ, γιατί ἤξερα πόσο ἐζήλευε τὸν ἐγγονό μου, γιὰ τὴ στοργὴ μου, αὐτὸς ὁ ἄθλιος γιὸς μου... Ἀνίκανος πειὰ ὁ ἴδιος νὰ σχηματίσῃ οἰκογένεια, ζήλευε καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμα, τὸν μικροῦλη μου ἐγγονο. Ἡ ζηλοτυπία του αὐτῆ, παράλογη καὶ κτηνώδης, τὸν ἔσπρωξε στὸ ἀνήκουστο ἐκεῖνο ἐγκλημά του... Μὰ θὰ τὸν τιμωρήσω ἐγὼ, ὅπως ξέρω κ' ὅπως τοῦ ἀξίζει!...

.....

"Ἰδοὺ τὸ τέλος τῆς φρικιαστικῆς κ' αὐθεντικῆς αὐτῆς οικογενειακῆς τραγωδίας: Τὴν ἐπομένη τὸ πρῶι, θρέθηκε νεκρὸς στὸ κρεββάτι του ὁ ὑποκόμης Φράντς φὸν Φλάυγκελ, συντριβοντας τὸ κεφάλι του μὲ μιὰ σφαῖρα περιστρόφου.

"Ενα μῆνα μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ γιου του, πέθανε ἀπὸ τὴ συντριβή του κ' ὁ στρατηγός κόμης Οὐλριχ φὸν Φλάυγκελ, ἀφήνοντας μὲ διαθήκη ὅλη τὴν περιουσία του, γιὰ νὰ χτισθῆ «Νοσοκομεῖο Παίδων» μὲ τὸ ὄνομα τοῦ λατρευτοῦ ἐγγονοῦ του Λουδβιχ-Μιχαήλ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΟΥΓΚΩ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΩΝΥΜΟΙ ΤΟΥ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ δημοσίευσε κάποτε σὲ μιὰ ἐφημερίδα τὴν ἐξῆς περίεργη δήλωσι:

«Διάφοροι ἄνθρωποι, πάσης τάξεως, μού ἔκαναν καὶ μού κάνουν τὴν τιμὴ νὰ οἰκειοποιῶνται τὸ ὄνομά μου. Ἰδοὺ ἕνας πρόχειρος κατάλογος:

1) Βαλέριος Οὐγκῶ, ναυτικός. Ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει πάψει νὰ ὑπογράψῃ μὲ ὀλόκληρο τὸ ὄνομά του «Βαλέριος» καὶ προτιμᾶει νὰ θάζῃ μπροστά ἀπ' τὸ ἐπώνυμό του, τὸ ἀρχικὸ Β. Τὸ Β. αὐτὸ μού στοίχισε κάποτε 1500 φράγκα, τὰ ὁποῖα ὁ συνώνυμός μου ἐζήτησε ἀπὸ κάποιον φίλο μου δι' ἐπιστολῆς. Ὁ δὲ φίλος μου, νομίζοντας ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἔσπευσε νὰ τὰ δώσῃ.

2) Ἡ δεσποινὶς Ἰωσηφίνα Οὐγκῶ, κόρη θυρωροῦ, ἀνέβηκε στὸ θέατρο τοῦ ἀγίου Ἀντωνίου μὲ τὸ ὄνομα «Βικτωρία Οὐγκῶ». Ἐνοεῖται πὼς στὴν πρεμιέρα της ἡ κοσμοσυρροὴ ἦταν ἀφάνταστη. Ὁ κόσμος ἐπίστεψε πὼς ἦταν... ἀδελφὴ μου, τὴν ὁποῖα εἶχα ἐγκαταλείψει στοὺς δρόμους!

3) Ἀδόλφος Οὐγκῶ, πλανόδιος μουσικός. Στὰ προγράμματα τυπώνει τ' ὄνομά του: «Α. Οὐγκῶ». Κι' αὐτὸν τὸν νομίζουν ἀδελφό μου!

4) Μ. Οὐγκῶ, ξενοδόχος. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἔσβυσε ἐπίτηδες τὸ Μ. ἀπ' τὴν ἐπιγραφή τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἄφησε μόνον τὸ «Οὐγκῶ».

5) Φέλιξ Οὐγκῶ, ράφτης. Τὸν παίρνουν καὶ αὐτὸν γιὰ ἀδελφό μου.

6) Κάποιος ἠθοποιὸς στὴν Ἀμιένη ὀνομάζεται Βίκτωρ Οὐγκῶ καὶ κερδοσκοπεῖ ἀπὸ τὴ φήμη τοῦ ὀνόματός μου.

